

og som vi er enige med hollænderne i, og på rådsmøder i EU-regi eller på regeringskonferencen, som vi debatterer her i dag, kan vi se, om vi er enige eller uenige.

Men det var jo ikke det, man markedsførte det nordiske samarbejde med op til afstemningerne. Det, som bl.a. hr. Ove Fich markedsførte det nordiske islæt med, var jo netop, at nu var der en fælles nordisk røst, og at man nærmest kunne optræde som en blok. Og så er det, jeg spørger hr. Ove Fich: Er det ikke rigtigt, at sådan forholder det sig ikke i virkeligheden? Er det ikke sådan, at det tværtimod er sådan, at de nordiske lande nærmest kappes om at komme først, at der nærmest er tale om en kappestrid, hvor man på ingen måde forsøger at koordinere tingene og tale sammen, men tværtimod forsøger at komme før de andre? Og er det ikke rigtigt, at det er noget helt andet end det, man markedsførte tidligere? (*Uro på tilhørerpladserne - der bliver hængt transparenter ned fra brystværet*).

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg må desværre konstatere, at hr. Keld Albrechtsen ser syner. Jeg kan slet ikke genkende den fortolkning, der bliver givet af det, jeg sagde. Jeg sagde ikke ét ord om spørgsmålet om ratifikation, jeg sagde: Lad os nu få regeringskonferencen afsluttet, inden vi begynder at tage stilling til disse spørgsmål.

Til hr. Kent Kirk blot et enkelt ord: Det er jo korrekt, at et parti ikke kan stille forslag på en regeringskonference, men der er jo intet, der hindrer et parti i at stille forslag f.eks. her fra Folketingets talerstol, og det havde jeg da gerne set.

Charlotte Antonsen (V):

Politisk har landene heldigvis for længe siden besluttet udvidelsen mod øst, og det spørgsmål er og bliver det vigtigste på regeringskonferencen. Vi har en historisk chance for at sikre menneskerettighederne i både denne del af Europa og i Central- og Østeuropa, og Danmark har en speciel opgave i den forbindelse, nemlig at få Baltikum med.

Den kolde krig sluttede i 1989, altså for 7 år siden, med Murens fald, og der gik kun 6 år fra Anden Verdenskrigs afslutning, til det daværende Vesttyskland var medlem af NATO. Vi synes, det er vigtigt, at man også i denne tid er i stand til hurtigt at træffe politiske beslutninger, der binder tidligere fjender sammen, så vi undgår en ny krig i fremtiden.

Det er allerede aftalt i Ministerrådet, at de nye medlemslandes optagelse starter ½ år efter regeringskonferencen, og den beslutning er vi tilfredse med. Det, der så er spørgsmålet til danske politikere og det overordnede spørgsmål på regeringskonferencen, er, om vi vil være med til at sikre friheden i de nye demokratier og vil være med til at påtage os vor del af ansvaret for disse landes nyvundne frihed.

På regeringskonferencen har landene ikke rigtig flyttet sig i retning af et egentligt kompromis. Specielt Storbritannien giver problemer, og derfor forventes regeringskonferencen først at slutte i Amsterdam i juni 1997. Men inden for den seneste måned er der kommet en stribe konkrete forslag fra formandskabet. Sagen har været diskuteret i gruppen af repræsentanter for udenrigsministrene og i gruppen af ministre flere gange, og vi begynder nu at skimte konklusionerne af en ny traktat. Om alt går vel, får vi det første samlede traktatudkast i december måned ved Dublin II-topmødet, og her forventer vi faktisk, at Socialdemokratiet og også regeringen i sin helhed vil begynde at tage fat på diskussionen om, hvad der faktisk står på dagsordenen i EU. Indtil videre har man jo afstået fra at deltage i en egentlig debat om hovedemnerne.

Hovedindholdet er og bliver en effektivisering af EU, så det bliver muligt at udvide med 10, måske flere, øst- og centraleuropæiske lande, og dernæst følger den indre og den ydre sikkerhed. De danske udspil om miljø, beskæftigelse, forbrugerpolitik og svig er ikke så centrale for regeringskonferencens succes.

Østudvidelsen nødvendiggør institutionelle ændringer, der effektiviserer samarbejdet, og på det punkt støtter Venstre færre beslutningsprocedurer. Vi så gerne, at der kun var tre beslutningsprocedurer, men vi kan selvfølgelig acceptere, at man ikke begynder at pille ved ØMU'en. Det er vi lidt nervøse for at man kan gøre, så samarbejdsproceduren i ØMU'en skal opretholdes. Vi går også ind for at forenkle forligsproceduren, artikel 189 b, og vi går ind for flere kvalificerede afgørelser i Ministerrådet. Alt dette vil bidrage til at gøre beslutningsprocessen lettere.

I Venstre er vi åbne over for ændringer i stemmevægten, især fordi magten forskydes, når en stribe nye små og mindre lande kommer ind i EU. Men uanset forenklingens ønsket er det vigtigt for os at fastholde én kommissær pr. land. Det hænger sammen med, at Kommissionen har monopol på at tage initiativer.